

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **Z. V.**, zastoupeného Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou, se sídlem 17. listopadu 623, Pardubice, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, generální ředitelství**, se sídlem Soudní 1672/1a, P. O. Box 3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 5. 4. 2007, č. j. 55/237/2007 - 50/215, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2008, č. j. 5 Ca 188/2007 - 48,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Jany Hladíkové.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2007, č. j. 55/237/2007 - 50/215, generální ředitel žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Věznice Pardubice ve věcech služebního poměru ze dne 1. 1. 2007, č. j. 70/2007 - 21/4, jímž byl žalobce podle § 215 odst. 1 a 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ustanoven na služební místo strážný - řidič, jmenován do služební hodnosti asistent, zařazen do 3. platové třídy a současně mu byl stanoven služební příjem v celkové výši 28 950 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání generální ředitel žalované uvedl, že ustanovení žalobce na služební místo strážný - řidič bylo ke dni 1. 1. 2007 provedeno v souladu s ustanovením § 215 zákona o služebním poměru a 3. tarifní třída a ostatní složky služebního příjmu, včetně nulového osobního příplatku, byly žalobci stanoveny v souladu s příslušnými předpisy. Zákon o služebním

oměru upravil přechod do režimu nové právní úpravy, přičemž z jeho ustanovení § 215 odst. 1 nelze dovodit povinnost služebního funkcionáře ustanovit příslušníka na služební místo, které odpovídá jeho dosavadní funkci. V rámci přechodných ustanovení zákona o služebním poměru byl žalobce ustanoven na služební místo, ve vztahu k němuž jsou od 1. 1. 2007 nově stanoveny činnosti pro jednotlivé tarifní třídy a služební hodnosti, a to v souladu s nařízením vlády č. 104/2005 Sb., jímž se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2008, č. j. 5 Ca 188/2007 - 48, rozhodnutí generálního ředitele žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví pro zařazení na služební místo požadavek splnění stanoveného stupně vzdělání a pro jmenování do služební hodnosti požadavek, aby šlo o služební hodnost, která je stanovena pro toto služební místo. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že ustanovení žalobce na služební místo provedl podle potřeb Vězeňské služby ČR a jmenování do služební hodnosti odpovídá zařazení služebního místa podle tarifních tříd příslušníků bezpečnostních sborů uvedených v příloze k zákonu o služebním poměru. Generální ředitel žalované pak uvedl, že toto ustanovení bylo provedeno v souladu s § 215 a násl. zákona o služebním poměru; pokud jde o tarifní třídu a ostatní složky příjmů pouze obecně odkázal na § 113 a násl. zákona o služebním poměru, na nařízení vlády č. 104/2005 Sb., nařízení vlády č. 556/2006 Sb., NGŘ č. 87/2006 a především na nové stanovení činností pro jednotlivé tarifní třídy a služební hodnosti od 1. 1. 2007. V odůvodnění rozhodnutí generálního ředitele žalované zcela chybí jakékoliv konkrétní odůvodnění zařazení žalobce, zejména konkrétní popis jeho pracovních činností a odkaz na konkrétní ustanovení právních předpisů. Napadené rozhodnutí je tedy podle názoru Městského soudu v Praze nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze dále poukázal na skutečnost, že žalobce byl rozhodnutím ze dne 17. 7. 2006, č. j. 490/2006 - 21/4, odvolán z funkce vedoucího referátu dopravy oddělení vězeňské a justiční stráže Věznice Pardubice a ustanoven dnem 18. 7. 2006 do funkce strážný 2. třídy - řidič. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl generální ředitel rozhodnutím ze dne 3. 10. 2006, č. j. 55/42/2006 - 50/206 - R, s odůvodněním, že žalobce není podle závěrů služebního hodnocení schváleného dne 21. 3. 2006 způsobilý vykonávat dosavadní funkci. Toto rozhodnutí pak bylo ve správním soudnictví zrušeno s odůvodněním, že zmíněné služební hodnocení neobstojí jako podklad pro rozhodnutí o převedení žalobce na jinou funkci. Žalovaná dále v nyní projednávané věci ve vyjádření k žalobě konstatovala, že žalobce byl ustanoven na místo stejné úrovně, jaké zastával v den předcházející novému zařazení, tj. ke dni 31. 12. 2006. Žalobce tak ke dni 31. 12. 2006 zastával funkci strážný 2. třídy - řidič, do níž byl převeden rozhodnutím, které bylo následně soudem zrušeno. Městský soud v Praze tedy věc uzavřel tak, že rozhodnutí generálního ředitele žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Ve včasné kasační stížnosti uplatnila žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka namítla, že jediným důvodem pro ustanovení žalobce na služební místo bylo nabytí účinnosti zákona, jenž

zavedl nová označení služebních míst, stanovil nová kritéria pro jejich výkon, zavedl služební hodnosti a zrušil stávající hodnostní systém. Služební funkcionář postupoval při ustanovení žalobce na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž přechod do režimu nové právní úpravy byl založen na zásadě diskontinuity dosavadního služebního zařazení. Právní předpis přitom nestanovil záruku zachování stejné úrovně služebního místa či stejné úrovně služebního příjmu. Ustanovení § 215 zákona o služebním poměru předpokládalo k 1. 1. 2007 nové ustanovení na služební místo a nové stanovení dalších rozhodných skutečností charakterizujících vymezení nového právního a organizačního postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Nové zařazení žalobce vycházelo z potřeb bezpečnostního sboru, jelikož zde nebyl dán jiný důvod pro ustanovení na služební místo než účinnost nového zákona. Proto bylo nadbytečné odůvodnění skutečnosti, na základě níž byl žalobce zařazen do 3. tarifní třídy. V případě žalobce se jednalo o služební místo totožné s funkcí vykonávanou do 31. 12. 2006. Žalobce přitom mohl být k 1. 1. 2007 ustanoven na služební místo dozorce - řidič, i kdyby do té doby vykonával funkci jinou. Dále pak zákon o služebním poměru neukládá bezpečnostnímu sboru uvádět při zařazení příslušníka na služební místo konkrétní popis pracovních činností. Konkrétní popis služební činnosti totiž každému příslušníkovi určí vedoucí příslušník. Navíc tento popis není uveden ani v pracovní smlouvě, kterou sjednává zaměstnanec se zaměstnavatelem podle § 33 a § 34 zákoníku práce. Druhé vymezení služebního místa v souladu s nařízením vlády č. 104/2005 Sb., jímž se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, bylo v rozhodnutí ve věcech služebního poměru stanoveno srozumitelně, žalobce byl ustanoven na služební místo strážný - řidič. Závěr Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí generálního ředitele stěžovatelky, tak nemá oporu v zákoně. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech služebního poměru, např. na rozsudky sp. zn. 3 Ads 20/2008, sp. zn. 3 Ads 113/2007, sp. zn. 6 Ads 130/2007 a sp. zn. 3 Ads 11/2008, u nichž, byť se týkají zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů (zrušen ke dni 1. 1. 2007 - pozn. soudu), Nejvyšší správní soud nikdy neoznačil rozhodnutí o zařazení příslušníků podle katalogu činností za nepřezkoumatelná. Stěžovatelka dále poukázala na to, že zařazení příslušníků na služební místa proběhlo k 1. 1. 2007 ve všech bezpečnostních sborech v České republice a kromě Městského soudu v Praze nebylo ve správním soudnictví zpochybněno. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a trvá na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. V rozhodnutí generálního ředitele stěžovatelky totiž není uvedeno, z čeho správní orgán vycházel při novém zařazení žalobce, když obecný odkaz na právní předpis je zcela nedostatečný. Dále se nelze ztotožnit ani s názorem stěžovatelky, že při přechodu příslušníků do režimu zákona o služebním poměru bylo možné provádět jejich zařazení bez ohledu na jejich dosavadní funkci podle potřeb Vězeňské služby ČR. Za této situace by totiž bylo rozhodnutí o novém zařazení jen na libovůli služební funkcionáře. K tvrzení, že příslušník byl fakticky ustanoven na služební místo stejné úrovně, jaké zastával v den předcházejícího novému zařazení, je možné poukázat na to, že rozhodnutí o převedení do funkce strážný 2. třídy bylo posléze soudem zrušeno. Na základě těchto skutečností žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., na který stěžovatelka poukázala, lze podřadit všechna tvrzení v ní obsažená, jelikož v nich bylo namítnuto nesprávné posouzení právní otázky Městským soudem v Praze soudem ohledně jím učiněného závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí generálního ředitele stěžovatelky.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud odůvodnění takového rozhodnutí je nedostatečné ve smyslu rozsahu či přesvědčivosti. V projednávané věci prvoinstanční správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ze dne 1. 1. 2007, č. j. 70/2007 - 21/4, uvedl, že ustanovení žalobce na služební místo bylo provedeno podle potřeb Vězeňské služby ČR a v souvislosti s nabytím účinnosti zákona o služebním poměru. Generální ředitel stěžovatelky pak v odůvodnění rozhodnutí ze dne 5. 4. 2007, č. 55/237/2007 - 50/215, toliko uvedl, že z ustanovení § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru nelze dovodit povinnost služebního funkcionáře ustanovit příslušníka na služební místo odpovídající jeho dosavadní funkci, takže v rámci tohoto přechodného ustanovení byl žalobce ustanoven na služební místo, pro něhož jsou od 1. 1. 2007 nově stanoveny činnosti pro jednotlivé tarifní třídy a služební hodnosti.

V projednávané věci byl žalobce podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru ustanoven na služební místo strážný - řidič, které odpovídalo jeho dosavadní funkci. Za účinnosti předchozí právní úpravy služebního poměru byl totiž rozhodnutím ředitele Věznice Pardubice ze dne 17. 7. 2006, č. j. 490/2006 - 21/4, odvolán z funkce vedoucího referátu dopravy oddělení vězeňské a justiční stráže Věznice Pardubice a ustanoven dnem 18. 7. 2006 do funkce strážný 2. třídy - řidič, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí generální ředitel stěžovatelky zamítl rozhodnutím ze dne 3. 10. 2006, č. j. 55/42/2006 - 50/206-R. Vzhledem k tomuto ustanovení na totéž služební místo tedy již nebylo zapotřebí v rozhodnutí generálního ředitele stěžovatelky uvádět konkrétní popis pracovních činností žalobce, které má podle nové právní úpravy v rámci služebního poměru vykonávat, když taková povinnost služebního funkcionáře nevyplývá ani z žádného jiného zákonného ustanovení. V tomto směru Nejvyšší správní soud oproti závěru Městského soudu v Praze neshledává rozhodnutí odvolacího orgánu nepřezkoumatelným. Proti shora uvedeným rozhodnutím o odvolání z dosavadní funkce a ustanovení do nižší funkce však žalobce podal žalobu, na což poukázal i v opravném prostředku proti rozhodnutí o ustanovení na služební místo podle nové právní úpravy. Za této situace měl generální ředitel stěžovatelky v rozhodnutí o odvolání ze dne 5. 4. 2007, č. j. 55/237/2007 - 50/215, objasnit, na základě jakých skutečností je nutné žalobce opětovně zařadit na totéž služební místo, ačkoliv zákonnost rozhodnutí o přearažení na nižší funkci vydaného za předchozí právní úpravy byla zpochybněna. Nezbytnost takové úvahy je přitom zřejmá i z toho, že rozhodnutí vydané ve věci odvolání žalobce z funkce vedoucího referátu dopravy byla později zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2008, sp. zn. 5 Ca 367/2006. Správní orgány obou stupňů sice v nyní projednávané věci dovodily, že podle § 215 zákona o služebním poměru je služební funkcionář oprávněn ustanovit příslušníka bezpečnostního sboru i na služební místo, které neodpovídá jeho

funkci podle dosavadních právních předpisů, avšak na podporu tohoto svého závěru neuvedly žádné argumenty. Na těchto závěrech pak nemohou nic změnit ani judikáty Nejvyššího správního soudu, na něž stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala, neboť ty nesouvisí s problematikou služebních poměrů nebo se týkají jiných, než v projednávané věci posuzovaných otázek.

Lze tedy uzavřít, že v uvedených směrech odůvodnění rozhodnutí generálního ředitele stěžovatelky ze dne 5. 4. 2007, č. j. 55/237/2007 - 50/215, postrádá rozhodný důvod pro výrok, bez něhož nelze dojít k učiněnému závěru o nutnosti ustanovení žalobce právě na služební místo strážný - řidič v souvislosti s novou úpravou služebního poměru. Městský soud tedy nepochybil, když toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobce měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost zaplatit mu do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně náhradu nákladů o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč, která se skládá z částky 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 912 Kč odpovídající 19 % dani z přidané hodnoty, již byla advokátka povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu